

9) Odnosnie do postępowania polubownego z dawnego art. 41 regulaminu pracowniczego, wnoszący odwołanie utrzymuje, że nie chodzi tu o przesłankę proceduralną, a zatem Sąd do spraw Służby Publicznej z naruszeniem prawa dokonał jej zrównania z odwołaniem w trybie administracyjnym, jakiemu podlegają pracownicy Unii, które jest obowiązkowe i które wyznacza termin do wniesienia skargi.

10) W przedmiocie zakwestionowania odmowy wszczęcia postępowania polubownego, wnoszący odwołanie utrzymuje naruszenie prawa w orzeczeniu Sądu do spraw Służby Publicznej, ponieważ EBI nie mógł nigdy tego odmówić.

Z tego wynika, po pierwsze, że taka odmowa nie mogła zgodnie z prawem opierać się na jakimkolwiek uzasadnieniu a po drugie, że przyjęciu wniosku pracownika powinna odpowiadać zwiększona odpowiedzialność EBI oraz zasądzenie od niego kosztów postępowania.

11) W odniesieniu do dorozumianej odmowy zwrotu kosztów terapii laserowej, C. De Nicola podnosi, że brak uzasadnienia jest z pewnością oznaką nadużycia władzy, zważywszy, że zwrotu można zgodnie z prawem odmówić jedynie w trzech przypadkach, podczas gdy brak formalnego aktu stanowi bezwzględnie nieważność, jako taki zaskarżalny w każdym momencie.

12) Wreszcie podnosi, że należy uchylić orzeczenie w części, w której Sąd do spraw Służby Publicznej nie wydał rozstrzygnięcia, twierdząc, że nie posiada koniecznych informacji.

C. W przedmiocie wniosku o zasądzenie.

13) Sąd uznał wniosek za niedopuszczalny ze względu na zawisłość sporu, podczas gdy możliwość litispendencji nie została przewidziana w regulaminie postępowania. Ponadto Sąd nie wyjaśnił, na czym polega identyczność wniosku pomiędzy sprawą zawisłą w pierwszej instancji a sprawą zawisłą w postępowaniu odwoławczym, ani nie wyjaśnił jak i kto udowodnił okoliczności faktyczne, na których opiera się to orzeczenie.

14) Wreszcie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że uwzględnienie odwołania i zmiana zaskarżonego wyroku wiąże się z nowym rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów, również kosztów postępowania w pierwszej instancji.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2011 r. — Ellinika Touristika Akinita AE przeciwko Komisji

(Sprawa T-419/11)

(2011/C 282/80)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ellinika Touristika Akinita AE (Ateny, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat N. Fragkakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi w całości;
- stwierdzenie nieważności i uchylenie zaskarżonej decyzji Komisji skierowanej do Republiki Greckiej;
- nakazanie zwrotu wraz z odsetkami wszelkich kwot, które na podstawie zaskarżonej decyzji mogą zostać „odzyskane” bezpośrednio lub pośrednio od skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2011) 3504 z dnia 24 maja 2011 r., dotyczącej pomocy państwa na rzecz określonych kasyn greckich [pomoc państwa C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)], która została wykonana przez Republikę Grecką.

Na poparcie skargi jako powody nieważności skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE oraz niewystarczającego uzasadnienia, stanowiącego naruszenie art. 296 TFUE. W szczególności badany środek: (i) nie zapewnia korzyści ekonomicznej kasynu Parnithy ani kasynu Korfu poprzez przekazanie środków publicznych, (ii) nie ma charakteru wybiórczego oraz (iii) nie może wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi i nie zakłóca ani nie grozi zakłóceniem konkurencji.

Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U L 83 s. 1). W szczególności: (i) odzyskania niezgodnej z prawem pomocy państwa można domagać się wyłącznie od rzeczywistych beneficjentów tej pomocy; (ii) rzeczywisci beneficjenci przedmiotowej pomocy (klienci kasyn) nie są tożsami z podmiotami, do których skierowany został nakaz odzyskania pomocy (kasyna Korfu, Parnithy i Salonik), które nie były obciążone z tytułu biletów wstępu.

Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia. Odzyskanie przedmiotowej pomocy jest sprzeczne z: (i) zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz (ii) zasadą proporcjonalności.